

— Не, това се не трае, най-послѣ трѣбва да научимъ, кой е тоя чуденъ свирецъ, казва единъ безстрашенъ жабокъ.

На бързо той облича военната си форма, излиза изъ блатото и се опѣтва къмъ мѣстото, отъ дѣто иде чудната свирня.

Гледа и не вижда нищо.

— Кой свири тукъ! . . . Чудовище ли си, или малка гадинка, излѣзъ! — тупа сърдито съ кракъ жабокътъ. . .

И когато поглежда къмъ върха на една трѣва, съглежда малкия щурецъ.

— А, ти ли си, малко щурче, дѣто ни накара да се прѣпираме цѣла нощъ, ти ли си? . . . Слѣзни, моля ти се, ела да посвиришъ на нашитѣ госпожици, хубавитѣ жабуранчици!

— Не, оставете ме на мира, господинъ Жабоковъ, моли се малкиятъ свирецъ.

— Защо се боишъ? Чудно! Навѣрно страхъ те е да скочишъ отъ високо, да не би да се прибиешъ. Не се бой, ето азъ ще зина, а ти скокни въ устата ми, като въ мека памучна кутийка . . .

— Знамъ азъ тая мека памучна кутийка, господинъ Жабоковъ! Знамъ! — казва малкото щурче и трепере отъ страхъ на високия стрѣкъ трѣва и чете молитва . . .

— Не дай, Господи, да се счупи сламката!.. Загинахъ!

